

er knyttet til de Valgretsbetingelser, vi have.

Dinesen: Jeg vil ikke gerne undlade at gøre nogle Bemærkninger om de to væsentligste Realiteter, som have været paa Tale i disse Dage under denne Sags Behandling. Den ene er Spørgsmaalet om Forholdstalsvalg, hvor jeg for saa vidt kan henholde mig til det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) og navnlig til, hvad han fremkom med i sin sidste Udtalelse, idet ogsaa jeg mener, at det vilde være rigtigt allerede nu at gaa til Indførelse af Forholdstalsvalg ogsaa for Valg til Folketinget. Men det følger af sig selv, at naar man overhovedet vil have nogen Forandring i det bestaaende, kan man, som Stillingen er, ikke fastholde dette; naar de fire af de fem Grupper, som dette Ting udgør, deriblandt den store Flertalsgruppe, er der imod, skønner jeg ikke rettere, end at det vilde standse Sagen, dersom der alt for stærkt blev holdt paa den Betragtning.

Naar jeg deler Anskuelse med dem, der mene det rigtigt at gaa til Forholdstalsvalgmaaden ved Folketingsvalg, er det ikke, fordi jeg tror, den Tale om en Beskyttelse eller bedre Repræsentation for Byerhvervene, som der ofte er brugt stærke Ord om, er saa særdeles berettiget. Jeg tror ikke, at, selv om denne Forandring blev gennemført, Byerhvervene derved ville være bedre beskyttede, end de allerede ere; jeg tror oprigtig talt ikke, at Byerhvervene ere truede af saadanne Angreb, som kunne blive særdeles generende for dem. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre ved dette. Min Mening om, at det kunde være rigtigt at gaa til Forholdstalsvalg allerede nu, er meget mere begrundet ved Henblik til Fremtiden. Jeg tillader mig at have det Skøn, at den Dag kan komme, da de, der for Tiden ere Flertal i Tinget og nærmest bestemmende for dette Tings Afgørelser, selv kunde komme i den Stilling, da de maatte ønske at komme til at indføre Forholdstalsvalgmaaden. Jeg skal ikke udvikle dette nærmere, men kun sige, at det er denne Betragtning, der for mig er Grunden til at være enig med dem, der ønske, at det sidste Punktum i § 32 ogsaa blev fjernet ved denne Lejlighed eller i fornødent Fald erstattet med andre Udtryk end dem, der findes.

Maa jeg gøre en Bemærkning endnu om den Ting, hvor jeg maaske ikke er

ganske enig med det ærede Medlem for Frederiksberg, det var nemlig hans sidste Svar overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg). Dersom jeg opfattede det ærede Medlem for Frederiksberg rigtigt, mente han, at det vilde gaa af sig selv; man maatte have en Valglov, naar denne Grundlovsforandring var vedtagen, thi man kunde ikke gaa til Valg med en Valglov, der gik ud fra 114 Folketingsmænd, medens man havde en Grundlov, der bestemte 132. Dette er i og for sig rigtigt nok. Men jeg ser ikke den Magt, der kan tvinge Tingene til at blive enige om dette Spørgsmaal. Hvis der er en bestemt Modsætning mellem Tingene om, hvad der er det rigtige eller ikke i Afgørelsen af dette Forhold, kan jeg ikke se rettere, end at vi kunde trues af, at dette Spørgsmaal blev uløseligt, hvis vi ikke paa en eller anden Maade havde sikret os ved Vedtagelsen af den foreslaaede Grundlovsændring paa en saadan Maade, at vi ikke køre fast, naar vi skulle til at afgøre Spørgsmaalet om Valgloven. Jeg overlader imidlertid dette til nærmere Eftertanke for dem, der skulle have nærmere med Sagen at gøre.

Den anden Realitet, jeg har tænkt paa, er Spørgsmaalet om Antallet af Folketings Medlemmer. Der er jeg ikke enig med den ærede Konseilspræsident i det Forslag; han har fremsat, om at fastsætte Antallet til 132. Jeg deler i det Stykke nærmest Anskuelser med det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og har altid delt disse Anskuelser i al den Tid, jeg har siddet paa Rigsdagen. Jeg gik meget ugerne med til at stemme for den Valglov, der udkom under 24. December 1894, ogsaa af Hensyn til den Vækst, som Folketinget den Gang blev Genstand for. Men der var for mit personlige Vedkommende den Gang nogen Undskyldning for ikke at gribe ind i de Forhandlinger, der da fandt Sted, saa jeg indskrænkede mig til at gøre, hvad vi saa ofte gøre, og hvad vi alle gøre, at følge dem, som jeg nærmest var enig med, iøvrigt hvad Sagerne Gang paa Rigsdagen angik ved den Lejlighed. Nu er det imidlertid den Lov, der har gældt indtil dette Øjeblik, vi have indtil nu haft et Folketing paa 114 Medlemmer. Men at gaa til 132 Medlemmer anser jeg for at være urigtigt. Der er for mig nogen Sandhed i den gamle Tale: Jo flere Kokke, des værre Suppe. Det forekommer mig ligesom det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at den sidst afsluttede 1ste Be-